

Друг път същият този авва Теодул ни разказа за Христофор: "Веднъж тръгнах от манастира за св. град, за да се поклоня на св. Кръст. Поклоних се и излизайки вече, виждам един брат при входа в нартиката - нито влиза в храма, нито се връща назад. Два гарвана летяха пред лицето му и се насочваха към очите му, пречейки му да влезе в храма. Като разбрах, че това са демони, аз му казах:

- Кажи ми, братко, защо стоиш наред входа и не влизаш в храма?

- Прости, отче, - отговори той, - боря се с помислите. Една ми внушава влез, поклони се на св. Кръст! Друга пък казва: не, върни се назад и изпълни делото си! Друг път ще се поклониш.

Като чух това, аз го поведох за ръка и го въведох в храма. Гарваните веднага отлетяха. Като го заставих да се поклони на св. Кръст и св. Христово възкресение, отпуснах го смирно."

Ето какво ми разказа старецът, че видял, докато аз самият бях зает с много дела и не се молах усърдно.

Бележки. Храмът "Св. София" в Александрия вероятно е бил по образа на храма "Св. София" в Константинопол.

Фарос - остров в Александрия, срещу устието на р. Нил, известен с прочутия маяк (фар).

За отшелниците на Синай. Ето разказа на блаж. Теодорит за пътешествието на Симеон Стари на Синай: Когато Симеон и неговите съпътници, пътувайки вече много дни, стигнали до Содомската пустиня, видели отдалеч на ниско място човешки ръце, прострени нагоре... Като стигнали на това място, видели малка пещера, подобна на дупките, които си изравят лисиците за леговище. В нея не забелязали никого, защото този, който простирал ръце, като чул шумоленето на стъпките, се скрил в пещерата. Старецът останал дълго там и усърдно молел човека да излезе: "Ние сме също пустинножители и дойдохме да се помолим Богу на планината Синай..."

След това увещание скрилият се в дълбочината на пещерата човек се показал. Имал суров вид, невчесани коси, смръщено лице, членовете на тялото му - изнемощели, облечен в бедно облекло, съшито от палмови листа. Като ги приветствал и им пожелал мир, той ги запитал - кои са, откъде идват и накъде отиват. Те отговорили на тези въпроси и на свой ред запитали откъде е дошъл и защо е избрал такъв живот. Той отвърнал: "Аз имах същото желание, с каквото и вие сега пътувате. Имах за съпътник един мой приятел и единомишленик, стремящ се като мене към същата цел. Ние се условихме да не разкъсваме връзката си дори до смърт. Но тъй като по време на пътешествието ни нему било съдено тук да свърши живота си, то аз, бидейки свързан с клетва, изкопах, както можах, тук гроб и за себе си, и ето сега очаквам края на своя живот и възнасям молитви към Господа за моя приятел. Храната ми е финикови плодове, които, по разпореждане на моя Попечител, ми носи един брат..." Докато той говорел, отдалеч се показал лъв. Пътниците се изплашили, но жителят на пещерата, като забелязал това, станал и дал